

Засновник журналу:
Тернопільський інститут
агропромислового виробництва
УААН(ТІ АПВ УААН)

Головний редактор:

Олійник В.М.

д.е.н., професор,
Заслужений працівник сільського
господарства

Заступник головного редактора:
Стельмашук А.М.,

Відповідальний секретар:
Сасенко М.Г. к.е.н., доцент,
заступник директора з наукової
роботи ТІ АПВ УААН

Редакційна колегія:

I. Економічні науки:

Баланюк І.Ф., д.е.н., проф.
Березівський П.С., д.е.н., проф.
Дудар Т.Г., д.е.н., проф., член-кор.
УААН
Дусановський С.Л., д.е.н., проф.
Калінчик М.В., д.е.н., ст.н.с.
Лайко П.О. д.е.н., проф.
Малік М.Й., д.е.н., проф., академік
УААН
Олексюк О.С., д.е.н., проф.
Пархомець М.К., д.е.н., проф.
Хомин П.Я., д.е.н., проф.

II. Сільськогосподарські науки:

Гевко Р.Б., д.т.н., проф.
Башенко Г.В., д.с.-г.н., акад. УААН
Дроник Г.В., д.б.н., член-кор. УААН
Заришняк А.С., д.с.-г.н., проф.
Івашченко О.О., д.с.-г.н., проф.
Ермантраут Е.Р. д.с.-г.н., проф.
Кваша В.І., д.с.-г.н., проф.
Петриненко В.Ф., д.с.-г.н., проф.
Півторак Я.І., д.с.-г.н., проф.
Ратич І.Б., д.с.-г.н., проф.
Саблук В.Т., д.с.-г.н., проф.
Седіло Г.М., д.с.-г.н.
Щербатий З.Є., д.с.-г.н., проф.

Наукові редактори:

Бялковська Г.Д., к.е.н., ст.н.с.
Палюх М.С., к.е.н., доцент
Пуцентейло П.Р., к.е.н., доцент
Сава А.П., к.е.н.
Савчук О.І., к.с.-г.н., ст.н.с.
Цуп В.І., к.с.-г.н., ст.н.с.
Шлійко А.В. к.с.-г.н., доцент
Ящук Т.С., к.с.-г.н., ст.н.с.

ІННОВАЦІЙНА ЕКОНОМІКА



Всеукраїнський науково-виробничий
журнал

3' 2010 (171)

Зміст

I. Стратегія інноваційного розвитку аграрної економіки

Кулик С.М., Комінко І.С., Маланчук Л.М., Пейко М.Д.
ЗАВДАННЯ НАУКИ І РЕАЛІЇ ПРАКТИКИ В ОСВОЄННІ
АЛЬТЕРНАТИВНИХ ВІДНОВЛЮВАЛЬНИХ ДЖЕРЕЛ ЕНЕРГІЇ

5

Стельмашук А.М. РОЗВИТОК МАЛИХ ІННОВАЦІЙНИХ
ПІДПРИЄМСТВ - ЕФЕКТИВНА ФОРМА ПОЗИТИВНИХ
ТЕХНОЛОГІЧНИХ ЗМІН.....

11

Ляшенко О.М., Слободян Т. І. МІЖНАРОДНЕ НАУКОВО-
ТЕХНІЧНЕ СПІВРОБІТНИЦТВО В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ:
СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ТА НАПРЯМИ ПЕРСПЕКТИВНИХ
ДОСЛІДЖЕНЬ.....

16

Сава А.П., Сава П.З. РЕГІОНАЛЬНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ
АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ: ПРОБЛЕМИ І
ПЕРСПЕКТИВИ.....

20

Ціх Г. В. ІННОВАЦІЙНІ СКЛАДОВІ ПОСТІНДУСТРІАЛЬНОГО
СУСПІЛЬСТВА.....

23

Пашова С.М., Вядрова І.М. ВИКОРИСТАННЯ
МІЖНАРОДНОГО ФАКТОРУ В ІНТЕРЕСАХ ІНВЕСТИЦІЙНО-
ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ.....

26

Жук Н.І. ІННОВАЦІЙНА РОЛЬ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ В
РЕАЛІЗАЦІЇ ФУНДАМЕНТАЛЬНОЇ ПРОБЛЕМАТИКИ СУЧАСНИХ
ТЕХНОЛОГІЙ.....

32

Якуб'як О.В. СТРАТЕГІЧНІ ЦІЛІ ТА НАЦІОНАЛЬНА МОДЕЛЬ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ В ДИНАМІЧНОМУ
ГЕОЕКОНОМІЧНОМУ ПРОСТОРІ.....

35

Федотова Ю.В. МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД ФОРМУВАННЯ
КЛАСТЕРНИХ СТРУКТУР ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО
ВИКОРИСТАННЯ В РЕГІОНАХ УКРАЇНИ.....

41

II. Підприємництво і менеджмент

Гловацька В.В. ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГО
(ЗЕЛЕНОГО) ТУРИЗМУ ЯК ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ..

45

Польова О.Л. КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО
СТРУКТУРИЗАЦІЇ ВИКОРИСТАННЯ БІОЛОГІЧНОГО
ПОТЕНЦІАЛУ ТВАРИН: ЕФЕКТИВНІСТЬ ТА
ЕНЕРГООЩАДНІСТЬ.....

49

Бабій Л.В. ПОТЕНЦІАЛ КОНТРАКТНОГО ВИРОБНИЦТВА
ДЛЯ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ.....

52

Олійничук В.М. НАПРЯМИ УДОСКОНАЛЕННЯ БАЛАНСУ ЯК
ІНФОРМАЦІЙНОЇ БАЗИ ДЛЯ ПОТРЕБ МЕНЕДЖМЕНТУ.....

57

Юкіш В.В. ЗАСТОСУВАННЯ МАТЕРІАЛЬНИХ І
НЕМАТЕРІАЛЬНИХ МЕТОДІВ МОТИВАЦІЇ ЛІДЕРСТВА НА
РІЗНИХ РІВНЯХ УПРАВЛІННЯ.....

62

<u>V. Управління інноваційно – інвестиційною діяльністю</u>		
Дзядикевич Ю.В., Гевко Р.Б., Розум Р.І., Буряк М.В. УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ ЕФЕКТИВНОГО ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ.....		151
Череп А.В., Маркова С.В. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ..		154
Золотарьова Н.С. ДЖЕРЕЛА ІНФОРМАЦІЇ ДЛЯ УПРАВЛІННЯ БІОЛОГІЧНИМИ ПЕРЕТВОРЕННЯМИ В ІНКУБАТОРНИХ ЦЕХАХ.....		158
Чорний Р.В., Волошин Р.В. СУТЬ ІНВЕСТУВАННЯ ТА РОЛЬ ІНВЕСТИЦІЙ У ПРОЦЕСІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА.....		161
Тарасенко С.В. ІЄРАРХІЧНА ПОБУДОВА РЕГІОНАЛЬНОГО ІНСТИТУЦІЙНОГО ТРИВИМІРНОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО КОМПЛЕКСУ.....		164
Смолій Л.В. ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОГО МЕХАНІЗМУ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ БУРЯКІВНИЦТВА.....		168
Жемчужна Л.І. ІННОВАЦІЙНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ ДОНЕЦЬКОГО РЕГІОНУ.....		172
Стельмашук Ю.А. ЕКОЛОГО-ЕКОНОМІЧНЕ ВІДТВОРЕННЯ ПРИРОДНОГО РЕСУРСНОГО ПОТЕНЦІАЛУ АПК.....		177
Довгань С.В. ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ.....		181
Сподарик В.М. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАСТОСУВАННЯ МОДЕЛЕЙ ДЛЯ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ (на прикладі виноробних підприємств АР Крим).....		186
<u>VI. Маркетинг і ціноутворення</u>		
Пархоμεць М.К., Уніят Л.М., Дудар Л.І. ЕКОНОМІЧНИЙ МЕХАНІЗМ АПК: АНАЛІЗ, ПРОБЛЕМИ, НАПРЯМИ РОЗВИТКУ		192
Нападовська Л.А. СИСТЕМНЕ ПЛАНУВАННЯ ПРАЦІ ТА ПЕРСОНАЛУ НА ТОРГОВЕЛЬНОМУ ПІДПРИЄМСТВІ.....		199
Волокитіна Л.О., Ткаченко К.В. ПІДХОДИ ЩОДО РУЙНУВАННЯ НЕГАТИВНИХ СТЕРЕОТИПІВ СПРИЙНЯТТЯ СПОЖИВАЧАМИ ОКРЕМИХ ТОРГІВЕЛЬНИХ МАРОК.....		202
Яценко О. М., Завадська Ю. С. ФОРМУВАННЯ ПОПИТУ НА ОРГАНІЧНУ ПРОДУКЦІЮ НА АГРОПРОДОВОЛЬЧОМУ РИНКУ...		204
Теребус О.М. ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ СТРАХОВОГО РИНКУ В УМОВАХ ФІНАНСОВОЇ КРИЗИ.....		208
Стюара М.А. СТАНДАРТИ ОБСЛУГОВУВАННЯ СПОЖИВАЧА, СЕГМЕНТАЦІЯ РИНКУ ЛОГІСТИЧНИХ ПОСЛУГ...		212
<u>VII. Фінансово-кредитна політика</u>		
Олексюк О.С., Мостіпака О.В. ЕЛЕКТРОННІ ГРОШІ ТА ЇХ РОЗВИТОК.....		217
Боровик П.М., Подзігун С.М. СПЕЦІАЛЬНІ ПОДАТКОВІ РЕЖИМИ ЯК ІНСТРУМЕНТИ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ АГРОФОРМУВАНЬ.....		224
Макаренко П.М., Ляшенко О.А. ФІНАНСУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ.....		231
Блакита Г.В. ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВОЇ СТРАТЕГІЇ ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ.....		236
Пантелєєв В.П., Микова М.С. РИЗИК-МЕНЕДЖМЕНТ БАНКІВСЬКОГО ІНВЕСТИЦІЙНОГО КРЕДИТУВАННЯ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ.....		243
Третяк Н.М. БАНКІВСЬКІ ВАЛЮТНІ ОПЕРАЦІЇ ПРИ КРЕДИТУВАННІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ВИРОБНИКІВ.....		248
Шмигель О.Є. УДОСКОНАЛЕННЯ ФІНАНСОВОГО ОБЛІКУ В УМОВАХ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ.....		250
Горбик А.В. ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРОЦЕДУРИ ОЦІНКИ БЮДЖЕТНИХ ПРОГРАМ В УКРАЇНІ.....		257



УДК 330.341; 330.322

УПРАВЛІННЯ ІНОВАЦІЙНО – ІНВЕСТИЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ

Дзядикевич Ю.В.,
д.т.н., професор
Гевко Р.Б.,
д.т.н., професор
Розум Р.І.,
к.т.н., доцент
Буряк М.В.,
к.т.н., доцент

Тернопільський національний економічний університет

УПРАВЛІННЯ ПРОЦЕСАМИ ЕФЕКТИВНОГО ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ

Постановка проблеми. Сучасні тенденції розвитку енергетики в світі спрямовані на вирішення трьох завдань [1]:

- енергозабезпечення (безперебійність енергопостачання та надання якісної енергії та послуг);
- енергодоступності (за ціною та енергоощадністю);
- енергоприйнятності (за мінімальним впливом на довкілля).

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В умовах України основними напрямками економії енергоресурсів є [2, 3]:

- перехід на енергозберігаючі технології та підвищення рівня організації виробництва, скорочення матеріалоємності продукції;
- удосконалення структури енергетичного устаткування, демонтаж і реконструкція застарілого;
- розробка та впровадження більш ефективних енергоспоживачів (електроприводів, іншого електроспоживаючого устаткування) і удосконалення управління їх режимами;
- скорочення втрат і підвищення ефективності використання вторинних ПЕР;
- використання комбінованих енерготехнологічних процесів.

Постановка завдання. Всі ці заходи неможливі без відповідних (у більшості випадків значних) капіталовкладень. Приймаючи до уваги складності із інвестиціями в народне господарство, необхідно зазначити, що перш за все потрібно використовувати заходи, які не пов'язані з великими капіталовкладеннями, а саме, знижувати втрати електро- і теплової енергії [4].

Перешкоди на шляху енергоефективності можна поділити на технологічні, що ґрунтуються на неефективних і застарілих технологіях виробництва, перетворення передачі, розподілення і використання енергії, та управлінські, які мають організаційний характер і безпосередньо людський вплив.

Виклад основного матеріалу дослідження. Не дивлячись на те, що в законодавчій базі щодо енергозбереження відбулися зміни, відношення до цієї проблеми залишилося попереднім. Менталітет наших керівників підприємств і адміністративних структур не змінився і їх діяльність у сфері енергозбереження має формальний характер (проведення нарад на різних рівнях про необхідність енергозбереження, оскільки піднялася ціна на природний газ).

Перешкодою на шляху ефективного енергозбереження є також монополії, які взяли на себе функції виробника, транспортувальника та продавця енергоносіїв. Такий конгломерат функцій приводить до відсутності зацікавленості в потребі енергозбереження та підвищення енергоефективності при передачі і транспортуванні енергоносіїв. Необхідно зазначити, що основні втрати спостерігаються під час транспортування носіїв. Ці структури не прагнуть зменшувати тарифи

як на енергоносії, так і на послуги і водночас вони мають надзвичайно низький рівень енергоозброєння. Крім цього, наявність монополій негативно впливає на організацію ринкових відносин [5].

Розв'язання проблеми підвищення енергоефективності потребує комплексного підходу, а саме [6]:

- підсилити регіональний рівень структури енергозбереження;
- розробити на законодавчому рівні механізм оподаткування, який передбачав би можливість повернення коштів, витрачених на заходи із енергозбереження;
- законодавчо закріпити умови санкціонування ринку продажу та купівлі енергоносіїв із обмеженням межі ринкової ціни на енергоносії;
- ввести обов'язків енергоаудит підприємств бюджетної сфери, при цьому необхідно розробити енергопаспорти, питомі норми витрат енергії та програми заходів щодо впровадження енергозберігаючих технологій, все це повинно контролюватися відповідним державним органом.

Водночас сьогодні відсутня широка інформація про рівень світових стандартів на споживання енергоносіїв і питомих витрат енергії на виробництво продукції. Це могло би бути важливим критерієм і хорошим орієнтиром для оцінки енергозберігаючих заходів. Крім цього, відсутній комплексний державний підхід до проблеми енергоефективності, що є одним із бар'єрів при розв'язанні проблеми енергозбереження. Розробка енергопаспортів могла б принести значну користь, але інформація від підприємств не аналізується і не є джерелом прогнозування та керування енерговиробництвом і енергоспоживанням [7].

З цією метою необхідно розробити чітку структуру регіонального фінансування енергозбереження та законодавчу базу створення регіональних фондів енергозбереження. Для забезпечення ефективної роботи у сфері енергозбереження на регіональному рівні необхідно створити службу енергоменеджменту регіонального рівня, що є однією із задач стратегії енергозбереження [8].

Для досягнення ефективності енерговикористання та організації планового впровадження енергозберігаючих заходів необхідно на всіх рівнях управління економічним розвитком держави впровадження енергоменеджменту [9].

Енергетичний менеджмент – це багаторівнева система, яка охоплює управління енерговиробництвом і енергоспоживанням. Енергозбереження є однією з складових енергетичного менеджменту, практичним напрямом його діяльності, що використовує передові технології та устаткування. Крім цього, енергоменеджмент передбачає оцінку ефективності використання нетрадиційних і поновлюваних джерел енергії, розробку цінової політики, правил гри на ринку енергоресурсів, які відповідають інтересам держави, а потім вже бізнесу.

На підприємстві створюється служба енергетичного менеджменту, яку очолює енергоменеджер підприємства. Його функцією є управління функціонуванням служби та забезпечення досягнення запланованих ефектів енергозбереження. Йому підпорядковані енергоменеджери різних напрямів енергозбереження (теплопостачання, електропостачання, водопостачання, постачання стиснутого повітря), в обов'язки яких входить: контроль і планування споживання за видами енергії, забезпечення циклу енергоменеджменту за напрямками енергозбереження та розробка і впровадження заходів при генерації, розподілі, використанні видів енергії. Також енергоменеджеру підприємства підпорядковані енергоменеджери цехів і дільниць із річним енергетичним бюджетом 10 млн. грн. і більше. Вони контролюють і планують енергоспоживання в цехах і на дільницях, організовують усунення втрат енергії та впроваджують енергозберігаючі заходи на всі види енергії, що споживається устаткуванням в цехах і на дільницях.

Служба енергетичного менеджменту також є зв'язуючою ланкою підприємства з різними інспекціями, що здійснюють нагляд за ефективним використанням енергоресурсів.

Організація служби енергоменеджменту є основною задачею державного та регіонального управління, а не окремого підприємства. На рис. 1. представлена схема багаторівневої структури енергоменеджменту. На підставі цієї схеми можна зробити висновок, що на сьогоднішній день діяльність структури не охоплює задач, які необхідно розв'язати в умовах комплексного підходу щодо забезпечення енергобезпеки та енергонезалежності держави. Середньою ланкою багаторівневої структури є регіональний рівень, основною задачею якого є розв'язання проблем енергоефективного споживання в бюджетній і соціальній сферах. Нижній рівень енергоменеджменту – це окремі об'єкти господарської діяльності незалежно від форм власності та об'ємів виробництва.

З метою підвищення ролі управління енергозбереженням, як одного з основних напрямів економічної стратегії держави, необхідно прийняти низку заходів на рівні державного управління, а саме:

- законодавчо закріпити обов'язкове проведення енергоаудиту для підприємств і організацій бюджетної сфери та ЖКГ;

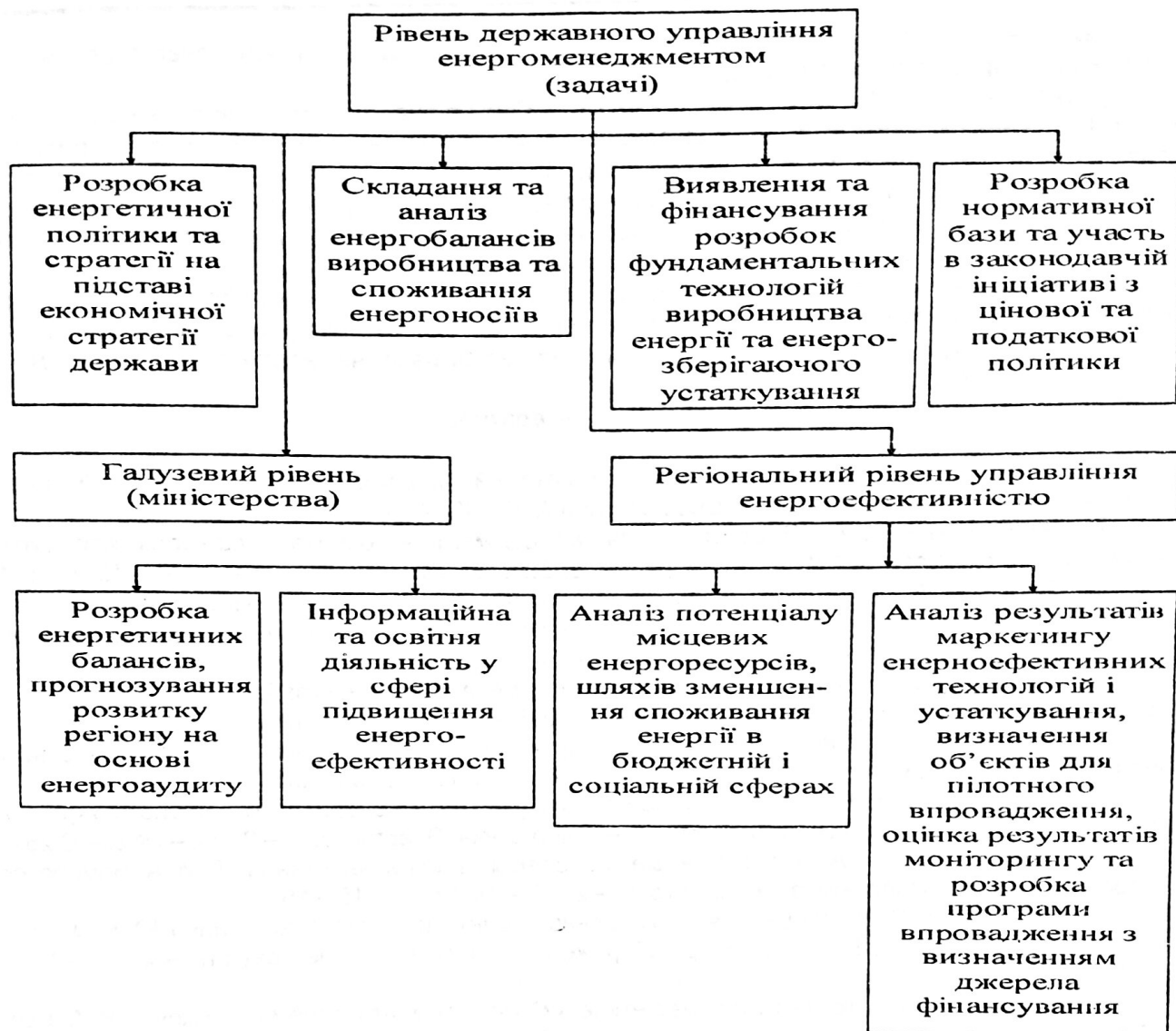


Рис. 1. Багаторівнева структура енергоменеджменту [10]

- на законодавчому рівні ввести зміни в систему оподаткування для забезпечення компенсації затрат на енергозберігаючі заходи;

- найбільшу увагу потрібно приділити металургії, хімічній, нафто- і газодобувній галузям, які є найбільш енергоємними виробництвами і в них зосереджено максимальний потенціал енергозбереження;

- провести перерозподіл пріоритетів у сфері енергозбереження від центру в регіони, що дозволить залучити місцеві сировинні ресурси;

- забезпечити, щоб регіональні та державні структури, що відповідають за енергозбереження, не повинні бути в структурі, яка відповідає за розвиток ПЕК, оскільки в них різні інтереси і задачі;

- енергоаудит повинен стати пріоритетним при складанні планів перспективного розвитку на будь-якому рівні від держави до підприємства;

- необхідно створити банк даних не тільки для нового ефективного устаткування, але і прогресивних питомих норм затрат енергоносіїв для всіх видів продукції.

Питомі норми витрат енергоносіїв, які розробляються під існуючі технології та устаткування, не стимулюють підприємства та організації до їх зниження. У зв'язку з тим держава повинна застосовувати свої важелі для обмеження надмірних питомих витрат енергоносіїв шляхом уведення підвищеного тарифу на нормативне споживання енергоресурсів. Функції контролю повинні бути покладені на існуючу Інспекцію енергозбереження як орган експертної оцінки. Все це необхідно перенести на регіональний рівень [11].

Серед основних напрямків регіональної політики енергозбереження є:

- створення консультаційних пунктів для населення і юридичних осіб щодо питань ефективності використання енергоносіїв;

- проведення просвітницької роботи в сфері енергозбереження та енергоменеджменту серед молоді, керівників організацій, працівників органів виконавчої влади всіх рівнів, а також підвищення кваліфікації спеціалістів енергетичного профілю підприємств всіх видів власності;

- створення постійно діючих виставок енергозберігаючих розробок і устаткування;

- видання інформаційних бюлетенів із рекомендаціями з питань енергозбереження для населення, підприємств і організацій.

Висновки з даного дослідження. Структурна схема державного управління енергозбереженням забезпечить більш ефективне управління енергозбереженням у тому випадку, якщо відбудуться зміни в розподілі коштів як із бюджету, так і позабюджетного фонду енергозбереження. При цьому повинна бути змінена структура розподілу відрахувань за рахунок штрафних санкцій. Необхідно зазначити, що не менше 50 % цієї суми повинно залишитися на підприємствах, на спеціальних рахунках енергозбереження.

Отже, практичне розв'язання задач енергозбереження на будь-якому рівні управління державою чи суспільним виробництвом, на будь-якому конкретному технологічному чи виробничому об'єкті перш за все вимагає одержання відповіді на питання: ефективно чи неефективно на цьому об'єкті використовуються ПЕР.

Література

1. Ковалко М. П. Енергозбереження – пріоритетний напрямок державної політики України / М. П. Ковалко, С. П. Денисюк; Відпов. ред. Шидловський А. К. – К.: УЕЗ, 1998. – 506 с.
2. Немировский И. А. Энергетический менеджмент – основа эффективности экономики Украины / И. А. Немировский // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2010. – № 2. – С. 15–22.
3. Праховник А. В. Контроль ефективності енерговикористання – ключові проблеми управління енергозбереженням / А. В. Праховник, В. Ф. Находов, О. В. Борисенко // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2009. – № 8. – С. 41 – 54.
4. Цаплин В. І. Ринкові та адміністративні механізми енергозбереження / В. І. Цаплин // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2008. – № 6. – С. 16 – 18.
5. Немировский И. А. Барьеры на пути энергосбережения / И. А. Немировский // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2007. – № 10. – С. 30 – 32.
6. Праховник А. В. Концептуальні положення управління енергоефективністю в Україні / А. В. Праховник, Є. М. Іншеков // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2005. – № 8. – С. 26 – 35.
7. Немировский И. А. Современные проблемы энергосбережения / И. А. Немировский // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2005. – № 12. – С. 15 – 16.
8. Мацевитый Ю. М. Концепция региональной политики энергосбережения / Ю. М. Мацевитый, И. А. Немировский, Н. Г. Ганжа. // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2008. – № 3. – С. 43–49.
9. Невзоров В. А. Что же такое энергетический менеджмент и зачем он нужен? / В. А. Невзоров // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2008. – № 9. – С. 41 – 48.
10. Тимофеев В. Н. Энергоменеджмент и энергосбережения – общность и отличия / В. Н. Тимофеев, И. А. Немировский // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2007. №5. – С. 32–37.
11. Немировский И. А. Энергетический аудит – основа научного подхода повышения энергоэффективности / И. А. Немировский // Энергосбережение. Энергетика. Энергоаудит. – 2005. – № 11. – С. 36 – 38.

Череп А. В.,
д.е.н., професор
Маркова С. В.,
аспірант, Запорізький національний університет

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ ІННОВАЦІЙНО-ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Постановка проблеми. Сучасний стан економіки України за багатьма показниками можна оцінити як кризовий. Тому перед країною стоїть важливе та важке питання пошуку шляхів виходу з даної ситуації. Вже ні у кого не виникає питання, щодо необхідності розвитку нових ідей, які технологічно та технічно є конкурентоспроможними – впровадження наукоємних процесів виробництва продукції, тобто діяльність підприємств всіх секторів економіки (виробничих та невиробничих) повинна базуватися на інноваційних основах. Використання економіки (виробничих та створенні товарів призведе до раціональної та збалансованої економії при використанні ресурсів (матеріальних, фінансових, інтелектуальних та інших), які необхідні країні. У той же час інвестицій – це обов'язковий та необхідний елемент, джерело інноваційної діяльності. Але, зустрічаються інвестиції